

Sygn. akt: I C 2352/19 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2020r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Adam Stankiewicz

Protokolant: Wioletta Mróz

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2020r. w Lubinie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W. i W. C.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A.
w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo J. W.;

II. oddała powództwo W. C.;

III. zasądza od powoda J. W. na rzecz strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 3.850,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. zasądza od powoda W. C. na rzecz strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 3.850,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 2352/19

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powodów J. W. i W. C. wniósł przeciwko stronie pozwanej Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. o zasądzenie na rzecz J. W. kwoty 22.157 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 maja 2019 r., a na rzecz W. C. kwotę 14.600 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15 maja 2019 r. Jednocześnie pełnomocnik powodów wniósł o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pełnomocnik powodów wskazał, że w dniu 12 kwietnia 2019 r. doszło do kolizji między powodami, w skutek której doszło do uszkodzeń w pojazdach powodów. Powodowie zgłosili u strony pozwanej szkody, opisali przebieg zdarzenia, przedłożyli wymagane dokumenty i strona pozwana wydała decyzje o przyznanym odszkodowaniu, które to następnie strona pozwana zmieniła i odmówiła wypłaty odszkodowań twierdząc, że zgłoszone do likwidacji szkody nie mogły powstać w okolicznościach przedstawionych przez powodów.

W odpowiedzi, pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie obu powództw w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pełnomocnik podniósł, że stron pozwana w ramach postępowania likwidacyjnego szkód, podjęła szereg czynności prowadzących do ustalenie przebiegu kolizji z dnia 12 kwietnia 2019 r. Po wykonaniu tych czynności – rozpytania uczestników kolizji, wizja miejsca kolizji i oględziny uszkodzonych pojazdów powodów, strona pozwana uznała, że uszkodzenia pojazdów świadczą o niemożności zderzenia czołowego lub częściowo czołowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. W. zgłosił w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W. szkodę komunikacyjną OC w pojeździe marki A. (...) o nr rej. (...) z dnia 12 kwietnia 2019 r. Początkowo ubezpieczyciel wycenił koszty naprawy na kwotę 14.648,93 zł i taką kwotę w piśmie z dnia 18 kwietnia 2019 r. zaproponował do wypłaty J. W.. Następnie, ubezpieczyciel poinformował J. W., że postępowanie likwidacyjne nie zostanie ukończone w terminie 30 dni, z uwagi na konieczność przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego dotyczącego okoliczności powstania szkody. W końcu, w piśmie z dnia 14 maja 2019 r. ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania, uznając, że rozmiar kształtu i charakteru uszkodzeń pojazdów A. (...) o nr rej. (...) i C. (...) o nr rej. (...), którego właścicielem był W. C., nie korespondują ze sobą geometrycznie i energetycznie, co pozwala na stwierdzenie, że uszkodzenia te powstały w okolicznościach innych niż zadeklarowane.

Również W. C. zgłosił w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W. szkodę komunikacyjną tyle, że autocasco dotyczącą zdarzenia z dnia 12 kwietnia 2019 r. pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...). W. C. podał, że wpadł w poślizg i doszło do zderzenia z innym pojazdem. W. C. wskazał, że w jego pojeździe uległa uszkodzenia cała maska i przód pojazdu. Ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego w piśmie z dnia 14 maja 2019 r., że do uszkodzeń w przedmiotowym pojeździe i pojeździe A. (...) o nr rej. (...) nie doszło w podanych przez W. C. okolicznościach i odmówiono wypłaty odszkodowania.

Pełnomocnik J. W. i W. C. odwołał się od obu niekorzystnych decyzji.

Dowód: akta szkody 112- (...);

akta szkody 100- (...).

W wydanej opinii, biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych stwierdził, że nie może wykluczyć wzajemnego kontaktu obu pojazdów, niemniej jednak biegły kategoriycznie uznał, że przeważająca część uszkodzeń pojazdów pochodzi z innego, wcześniejszego zdarzenia. Biegły podniósł, że nie mogło dojść do zderzenia czołowego lub częściowo czołowego obu pojazdów, zgodnie z wyjaśnieniami W. C. i J. W..

W uzupełniającej opinii, biegły ocenił, że brak jest na pojeździe A. elementu, który mógłby spowodować uszkodzenie sięgające tak głęboko (ok. 40 cm – 50 cm) w głąb komory silnika C..

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych

z dnia 114 – 121;

opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych

z dnia 136 – 136 verte.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwa nie zasługiwały na uwzględnienie.

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 k.c. i nast. sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Szczegóły tej odpowiedzialności są unormowana w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach

obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz.1152). Według art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani - na podstawie przepisów prawa cywilnego - do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność tą reguluje również ustawa z dnia 22 maja 2003 r. działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. Nr 124, poz. 1151).

Według zaś art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Należy wskazać, że spór między stronami sprowadzał się do ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej z uszkodzenia jakie poniosły pojazdy powodów na skutek kolizji z dnia 12 kwietnia 2019 r. Strona pozwana konsekwentnie, bo już na etapie postępowania wyjaśniającego w ramach likwidacji szkód, twierdziła, że podane przez powodów uszkodzenie pojazdów nie mogły powstać w okolicznościach przez nich podanych. W istocie zatem, należało ustalić, czy rzeczywiście zgłoszone przez powodów szkody były następstwem kolizji z dnia 12 kwietnia 2019 r. W przypadku uznania, że uszkodzenia te korelują ze sobą i pochodzą ze zdarzenia z powyższej daty, należało ustalić wysokość należnego powodom odszkodowania. W tym zakresie, dla ustalenia w ogóle odpowiedzialności strony pozwanej, kapitalne znaczenie miała opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych. Tymczasem biegły stwierdził, że nie może wykluczyć wzajemnego kontaktu obu pojazdów, niemniej jednak kategorycznie uznał, że przeważająca część uszkodzeń pojazdów pochodzi z innego, wcześniejszego zdarzenia. Biegły podniósł, że nie mogło dojść do zderzenia czołowego lub częściowo czołowego obu pojazdów, zgodnie z wyjaśnieniami W. C. i J. W.. W uzupełniającej opinii, biegły ocenił, że brak jest na pojeździe A. elementu, który mógłby spowodować uszkodzenie sięgające tak głęboko (ok. 40 cm – 50 cm) w głąb komory silnika C..

Sąd uznał powyższe opinie za wiarygodne, zostały one sporządzone przez profesjonalistę w sposób kompetentny i wyczerpujący. Sąd nie znalazł żadnych przesłanek do umniejszenia mocy dowodowej tych opinii. Tym samym bezprzedmiotowe było badanie szczegółowo powstałych uszkodzeń w kontekście odpowiedzialności strony pozwanej, albowiem - jak stwierdził biegły - uszkodzenia pojazdów powstały w innych okolicznościach, najprawdopodobniej pochodzą z wcześniejszych kolizji.

Należy podnieść, że to na powodach, zgodnie z art. 6 k.c., ciążył obowiązek wykazania, że szkody w ich pojazdach były następstwem kolizji z dnia 12 kwietnia 2019 r. Postępowanie wykazało, że powodowie nie uczyli zadość temu wymaganiu. Stąd też Sąd orzekł jak w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku.

Orzeczenia o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego znajdują oparcie w treści art. 98 kc.